

[Miljøministeren]

vendt på produkter omfattet af kemikalieloven. Dette vil ikke være rigtigt over for brugerne.

Det er pålagt Kemikalieinspektionen at føre tilsyn med, at bl.a. mærkningen af kemiske stoffer og produkter er i overensstemmelse med love og bekendtgørelser. Som følge heraf påbød Kemikalieinspektionen Emil Bier i marts 1983 at fjerne ordet »spiselig« fra etiketten på Naturmaling. Emil Bier svarede samme måned: »Jeg vil (dog) gerne rette teksten, når de sidste 1.000 etiketter er brugt.«

Emil Bier rettede imidlertid ikke sine etiketter og fik derfor forbud mod fortsat at anvende dem. Da han ikke respekterede forbudet, måtte Miljøstyrelsen følge sagen op med de midler, loven påbyder. I første omgang forsøgte Miljøstyrelsen at stoppe etiketterne med et fogedforbud, men blev henvist til at føre straffesag.

Miljøstyrelsen betragter sagen om Naturmalings etiketter som en sag af mindre miljømæssig betydning og har kun brugt meget få ressourcer på sagen. Da sagen har været prioriteret lavt, har den strakt sig over flere år.

Emil Bier har under sagens forløb stedse delagtiggjort pressen i sine synspunkter, men omfanget af sagens omtale i pressen afspejler ikke på nogen måde Miljøstyrelsens ressourceforbrug i sagen.«

Spm. nr. S 617

Til miljøministeren (3/2 87) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor recipientkvalitetsplanen for Limfjorden endnu ikke er godkendt?«

Begrundelse

Begrænsningen af næringssaltudledninger til danske vandområder er for tiden et spørgsmål, der er centralt placeret i miljødebatten. Selv om der for tiden er overvejelser om fastlæggelse af bindende, ensartede grænseværdier for udledningen af næringssalte og organisk stof, forudsættes recipientkvalitetsplanlægningen fastholdt som en ekstra beskyttelse af særlig sårbare områder. Det kan næppe anfægtes, at Limfjorden er et sådant vandområde. Da recipientkvalitetsplanen udgør rammen for de kommunale spilde-

vandsplaner i området, er en forsinkelse af denne af væsentlig betydning for kommunernes planlægning og investeringer.

Svar (13/2 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Recipientkvalitetsplanen for Limfjorden skal ikke underkastes en selvstændig godkendelse, men planens målsætninger skal optages som retningslinier i de berørte amtskommuners regionplantillæg 1985.

Såfremt der mellem amtsrådet og kommunalbestyrelserne er enighed om recipientkvalitetsplanens målsætninger og planens virkning for kommunerne, kan amtsrådet vedtage det endelige planforslag, når regionplantillægget er godkendt. I tilfælde af uenighed mellem de to myndigheder skal miljøministeren træffe endelig afgørelse, før amtsrådet kan vedtage planen.

Ved flere lejligheder har Miljøstyrelsen og Miljøministeriet dog tilkendegivet, at iværksættelsen af en recipientkvalitetsplans rensningsforanstaltninger ikke behøver at afvente godkendelsen af regionplantillægget. Efter miljøbeskyttelsesloven vil amtsrådet kunne pålægge og påbyde de nødvendige indgreb på grundlag af amtsrådets vedtagne planforslag.

Regionplantillæg 1985 for Nordjyllands og Ringkøbing Amtskommuner er godkendt, og en godkendelse af Viborg Amtskommunes regionplantillæg er under forberedelse.

I forbindelse med amtsrådenes forhandlinger om recipientkvalitetsplanen for Limfjorden er der imidlertid ikke opnået enighed med nogle få kommunalbestyrelser. Der er især uenighed om planens tidsfrist, mens der er enighed om foranstaltningernes omfang. Sagerne herom er fremsendt til miljøministerens afgørelse.

For Nordjyllands Amtskommune har miljøministeren truffet afgørelse i uenigheder mellem amtsrådet og 5 kommunalbestyrelser. For Viborg og Ringkøbing Amtskommuner forbereder Miljøstyrelsen for tiden sager om indsigelser fra en række kommunalbestyrelser til miljøministerens afgørelse. Heraf vedrører seks recipientkvalitetsplanen for Limfjorden.